

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, γρυσῶν κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀθροῦστον Μακὲ : Ὁ ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφομένους συνδρομητὰς παραχωροῦμεν δωρεὰν τὰ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου φυλλάδια τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», εἰς 2 ἡρξάντο δημοσιεύμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Μετὰ ἓνα μῆνα Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἐκήρυττε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ὀλλανδίας, στερουμένης πολεμοφοδίων καὶ τροφίμων. Μετὰ ἕξ μῆνας οἱ δύο ἀδελφοὶ Βιττ διεσπάρασσαντο ὑπὸ τοῦ ὄχλου τοῦ Ἀμστελδάμου, κατηγοροῦντος αὐτοὺς ὅτι διεφθάρησαν διὰ χρημάτων ὑπὸ τῆς Γαλλίας· ἡ αὐτὴ πόλις ἀφῆρει τοὺς φραγμοὺς καὶ τὰ προχώματα τῶν διωρύγων καὶ κατέκλυζε τὸ ἔδαφος διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν νικηφόρων Γάλλων. Τέλος τὸ ἐπὶ τὸν ἔτος, πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Μάεστριχτ, πολιορκουμένου παρὰ τοῦ Λουδοβίκου αὐτοπροσώπως, ὁ κύριος Λουδοβὸς ἐξελθὼν τῆς σκηνῆς του πρῶταν τινα εὔρε κιβώτιον ἐκ ξύλου ροδοχρόου μετὰ γλυφῶν, ἐν ᾧ ἔκειτο ὤν βρέφος. Εἰς τὰ σπάργαντα τοῦ ἀθώου πλάσματος, προσκολλημένη διὰ καρφίδος ἀδαμαντίνης, εὐρητο ἡ ἐξῆς ἐπιστολή, γεγραμμένη ὀλυνδιστῇ:

«Ὁ σύζυγός μου ἔμαθε τὰ πάντα καὶ μ' ἐτραυμάτισε θανατηφόρως διὰ βολῆς πιστολίου. Αὐτὸ εἶνε τὸ τέκνον μου· καλεῖται Ἀντωνιέττα. Χαῖρε!»

Ὁ Λουδοβὸς ὠχρίασεν, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κιβωτίου καὶ κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου, ὅστις καὶ κατόπιν διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας.

Τίς εἶχε κοίσει τὸ βρέφος; Ἐπίλεκτος τις, φυλάσσων ὡς σκοπὸς πρὸ τῆς σκηνῆς, ὡμολόγησεν ἐρωτηθεὶς, ὅτι οὐδὲν εἶδε καὶ οὐδὲν ἤκουσε. Τὸ τοιοῦτο ἐφάνη ὑποπτον εἰς τὸν μαρκήσιον· ἀλλὰ πῶς ἡδύνατο νὰ προβῇ εἰς ἐρεῖνας καὶ νὰ ἐξα-

κριώσῃ τὸ γεγονός, ἐνῶ ἦτο ἀνάγκη τὰ πάντα νὰ βυθίσῃ εἰς βαθεῖαν σιγὴν;

Ὁ ἐπίλεκτος αὐτός, ὀνόματι Γιλβέρτος, ἀπεστάλη εἰς τὰ προχώματα τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ὁ θάνατος ἐφείσθη αὐτοῦ, ἂν καὶ ἐτάχθη ἐπίτηδες εἰς θέσιν, ὅπουθεν κανεὶς δὲν ἐπανήρχετο· ἀπώλεσεν ὅμως μίαν κνήμην καὶ ἐτυφλώθη ἐξ ὀπίδος πεφυρακτωμένης, διελθούσης παρὰ τοὺς ὀφθαλμούς του. Αὐτὸς ἦτο ὁ στρατιώτης, ὃν ὁ Λουδοβὸς, ἀμείλικτος ἐν τῇ μνησικακίᾳ του, ἤρνετο βραδύτερον νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ ἄστυον τῶν Ἀπομάχων, ἐνόσω δὲν ὡμολόγῃ ἐκεῖνον, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ, διότι δὲν τὸ ἐγίνωσκεν. Ὁ Γιλβέρτος ἦτο εὐειδὴς καὶ ἐξαιρετος νέος ἐκ Πικαρδίας, ὅστις εἶχε νυμφευθῇ δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκστρατείας. Ἐπανελθὼν ὁ ἀτυχὴς χωλὸς καὶ τυφλὸς εὔρε παρὰ τὴν κοιτίδα τῆς μικρᾶς Βιολέττας τὴν σύζυγόν του, νεκράν ἐκ τῆς πείνης καὶ τῆς θλίψεως. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ φιλελεῖμων μέριμνα μιᾶς δεσποίνης τῆς ἐνορίας καὶ ἡ ἀτυχὴς Βιολέττα θ' ἀπέθνησκεν ὡσπύτως. Ἦτο καχεκτικὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἠδυνάτει νὰ θρέψῃ τὸν πατέρα του, οὐδ' ἠδύνατο ὁ πατήρ του νὰ θρέψῃ αὐτό.

Ὁ Λουδοβὸς, ὁ αἵτιος ὅλων τῶν συμφορῶν του, ἀπέκρυψε τὸ μυστικόν του, ὅπερ θὰ παρεῖχεν ἀφορμὴν θορύβου πολλοῦ εἰς τὴν Αὐλὴν. Εἶδομεν τί ἀπέγινεν ἡ Ἀντωνιέττα· πῶς γηραιὰ παιδαγωγός, ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Λετελλιέ, ἐπερορτίσθη νὰ βυθίσῃ διὰ παντός εἰς τὴν λήθην τὸ πένθιμον ἐκεῖνο συμβεβηκός. Ὁ Λουδοβὸς πάντοτε ἐφοβεῖτο τὴν θυγατέρα του, ὡς φοβεῖται τις φάσμα, ἐμφανιζόμενον ὅπως ὑπενθυμίση τὸ παρελθόν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Ἀντωνιέττα προϊοῦσα εἰς τὴν ἡλικίαν καθίστα μᾶλλον ἀλγεινὴν τὴν τύψιν ἐκείνην τοῦ συνειδότης εἰς τὸν μελαγχολικὸν ὑπουργόν. Διὰ τοῦτο κατεδικάσθη εἰς αἰωνίαν μόνωσιν καὶ λήθην. Ὁ Λουδοβὸς δὲν ἤθελε νὰ ἐρυθρίξῃ οὔτε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως του, ὅστις ἐνηγκαλιζέτο τὰ νόθα τέκνα του, οὐδ' ἐνώπιον τῶν τέκνων του, ἀρκοῦντως ἤδη μεγάλων τὴν ἡλικίαν, ἅτινα ἀνέτρεφεν ἐν τῇ ἡθι-

κῇ, οὔτ' ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις τὸν διέβαλλε μὲ ὅλον τὸ ἐξωτερικὸν περίβλημα τῆς αὐστηρότητος τῶν ἡθῶν του.

Δεκαεπτὰ ἔτη παρήλθον οὕτω. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πῶς διήλθεν αὐτὰ ὁ Λουδοβὸς. Ἡ Ἀντωνιέττα διηγήθη πρὸς τὸν Γεράρδον τί ἐπραξε κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐν τῇ μονῳσί της. Ἐκ τῶν δύο συντρόφων, οὗς εἶχε παραλάβει μετ' ἑαυτοῦ εἰς Ὀλλανδίαν ὁ Λουδοβὸς καὶ οἵτινες ἔσχον γνῶσιν τῶν σχέσεων αὐτοῦ μετὰ τῆς κυρίας Βὰν Γκράφτ, ὁ εἰς ἀπεβίωσιν· μόνος ὁ Λαγκομπέρ ἐπέζη. Ἡ ὑπαρξίς του ἐστενοχῶρει τὸν ὑπουργόν, οὗτινος ἦτο ὁ πρᾶκτωρ, ὁ κατασκοπος, καὶ ὅστις ἐν τούτοις δὲν τὸν ἐνεπιστεύετο. Ἀφοῦ ἤθελεν ἀπαλλαγῇ τῆς Ἀντωνιέττας ὁ μαρκήσιος, θὰ ἐσκέπτετο ν' ἀπαλλαγῇ καὶ τοῦ Λαγκομπέρ.

Ἴδου ὅτι περιεγράψαμεν ἐπαρκῶς τὸν ἄνδρα, ὃν εἶδομεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν ἀπάγοντα τὴν νεανίδα, ἥτις χάρις εἰς τὴν σύμπτωσιν καὶ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Γεράρδου παρ' ὀλίγον ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ λόγοι δι' οὗς ὁ Λουδοβὸς κατεκράτει τὰς ἐπιστολάς τῶν δύο ἐραστῶν καὶ παρήγγελλε νὰ κατασκοπεύωσι τὸν Γεράρδον. Ἦθελε νὰ ἴδῃ μέχρι τίνος σημείου θὰ προέβαινε τὸ ἄλογον πάθος τοῦ νέου. Ἦθελε νὰ κρίνῃ τὸν χαρακτήρα τῆς Ἀντωνιέττας ἐκ τῆς πρώτης ταύτης περυστάσεως, ἥτις διηνοίγετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὅτε ἡ Ἀντωνιέττα, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀπελπισίας ὅριον εὕρισκομένη, καὶ ἀπειλουμένη ὑπὸ τῆς ἰσοδίου καθεύξεως ἐν τῇ μονῇ, ἔγραψε τὴν ἀπέλιπιδά ἐκείνην ἐπιστολήν, τὴν συγινῆσαν τὸν Κατινὸν καὶ προκαλέσαν τὴν ἀποστολὴν τοῦ Βελαιρ εἰς Γαλλίαν, ἐνόμισεν ὅτι διέφθειρε μίαν τῶν φυλαττουσῶν αὐτὴν μοναχῶν, καὶ ὅτι τὴν ἔπεισε ν' ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολήν της διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατόν. Ἀπεναντίας, ἡ μοναχὴ ἦτο κατάσκοπος καὶ ἐπρόδωκε τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐγγχειρίσασα τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν ἡγουμένην. Αὕτη τὴν ἔπεμψε πάραυτα πρὸς τὸν ὑ-